

לא מוותרים לכם ולא עליכם

קבלתי כיתה ט' לחינוך. בכתה למדו תלמידים מתקשים במיוחד, רובם עולים מחבר העמים. בשנתיים שקדמו החליפו לכתה זו מספר פעמים את המחנכת. לי אמרו- "תכילי אותם עד סוף השנה"... לא באמת ציפו שתלמידים אלה ימשיכו לתיכון וגם התלמידים מצידם לא ציפו לדבר. לא רצו ולא התענינו בלימודים.

דחפתי את כל הכתה קדימה! קודם כל, חשוב היה לי שיהיו בני אדם- ניקינו וסידרנו יחד את הכתה, את איזור העישון....בתחילת הדרך למשל, לא היה לתלמידים ברור- למה לירוק על רצפת הכתה זו התנהגות לא מקובלת?! שיעורי חינוך רבים התמקדו בשפה מכבדת, קללות בין התלמידים היו עניין שבשגרה... המסר שלי היה קבוע- לא מוותרים לכם ולא עליכם!

ריטה ויאנה, חברות טובות, היו שתי תלמידות חצופות ונועזות במיוחד. ריטה הפגינה סימני גיל התבגרות זועקים בגווני שיער משתנים, נזמים, חורים... מרד הנעורים. כבר בשבוע הלימודים הראשון החסירו השתים שלושה ימי לימודים. דברתי איתן והן התייחסו בביטול ומסרו תירוצים מוכרים.

התחלתי במאמץ עקבי לקשור עם כל אחת מהן יחסים קרובים. שיחות בגובה העיניים, לא בהתנגחות ולא בדגש על היותי 'המורה' והיא 'התלמידה'. ביקרתי בביתן כשחלו, ביקור סתם... לא ויתרתי גם כשריטה לא האמינה בעצמה ואמרה: אני לא אצליח!! אני לא יודעת, אני לא מסוגלת.. אין לי כח, אין לי חשק" וכו'...

אמה של ריטה הפטירה פעם בייאוש, למראה תסרוקת חדשה קצוצה של ביתה-
"תגידי לה את משהו...מה אני כבר יכולה לעשות?!?" ...

הסמכות ההורית החסרה הייתה מן הבעיות המרכזיות עבור ריטה ועבור רבים מתלמידי הכתה. ובכל זאת... עם הזמן והקשר שנרקם, נוכחותן החלה להתייבב. ריטה הראתה סימני התקדמות. בסוף אותה שנה אף קיבלה תעודת הצטיינות.
" זו התעודה שלך!" אמרה לי. כשהתנגדתי וצינתי את העבודה הרבה שהשקיעה, הוסיפה הנערה-
" אני לא האמנתי ואת הסברת לי שאני יכולה..."